

hjerter vi aldrig nogen sinde kommer til at opleve igen.

Det, man kan gøre, er, at man for det første kan se på, hvad der er gået galt. Vi har fået en lang række belysninger af, hvad der rent faktisk er gået galt. Vi har truffet en række beslutninger af fremadrettet karakter, som forhåbentlig alvorligt talte kan bidrage til, at vi aldrig mere ser noget lignende.

Vi har etableret en række foranstaltninger. Der er blevet udtalt kritik over for Sundhedsstyrelsen og Lægemiddelstyrelsen for den manglende koordination i denne sag. Organisationen er i 1996 og 1997 blevet ændret i Sundhedsstyrelsen, Lægemiddelstyrelsen, samtidig med at der har fundet personudskiftninger sted på topniveau.

For det tredje kan vi glæde os over, at vi nu har indgået en aftale blandt næsten alle Folketingets partier om, at alle Boneloc-opererede patienter får adgang til erstatning efter patientforsikringsloven. Det synes jeg også er et godt tiltag.

Herudover kan vi jo glæde os over, hvad det fremadrettede angår, at vi nu har fået etableret regler for EU-godkendelse af og kontrol med medicinsk udstyr. Reglerne er her strammet op, og det synes jeg er et godt element. Disse regler ville formentlig have medført et helt andet forløb, hvis de havde været eksisterende på det tidspunkt, da Boneloc blev introduceret.

Endvidere er det sådan, at styrelsen nu skal etablere direkte linjer til de lægefaglige selskaber, således at man hele tiden har en forpligtelse til at holde Sundhedsstyrelsen ajour. Det faglige miljø skal hele tiden have muligheder for og have en forpligtelse til at melde til Sundhedsstyrelsen.

Der er oprettet en hændelsesdatabase med indberetninger over alle klage-, tilsyns- og patientforsikringsager, som også er et godt medie til at fange sådanne problemstillinger på et tidligt tidspunkt. Der arbejdes på at oprette kliniske databaser, hvor alle afdelinger skal melde ind, sådan at man igen hurtigt kan afdekke uregelmæssigheder, ømme punkter osv. Alt sammen gode og fornuftige tiltag, som jeg virkelig mener vil kunne ændre vores strategi.

Endelig skal jeg sige vedrørende informationsforpligtelserne, at det jo altid er fantastisk vanskeligt at afgøre, om den enkelte patient siddende et eller andet sted i landet er blevet informeret hundrede procent. Det er umuligt at afgøre, men det, jeg kan sige, er, at jeg har fået

tilsagn fra alle amterne om, at der har fundet en meget omfattende informationsaktivitet sted.

Det, jeg vil sige i dag vedrørende informationsproblemstillingen, er, at der i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget, som vil blive foretaget allerede i indeværende måned – for vi har ikke tid til at træne noget som helst, det skal gå hurtigt, forslaget vil blive fremsat i forbindelse med lovforslagets behandling – vil blive givet information ud, sådan at alle patienter har en rimelig chance for at gøre sig bekendt med de nye regler, som vi vil få vedtaget.

Men jeg kan ikke sige, vi kan skrive ud til hver enkelt patient, for vi har ikke en fuldt opdateret liste over alle patienter. Det er ikke tilfældet, men normalt er det jo sådan, at når man laver, etablerer og vedtager love, så informeres der, og det vil også finde sted i forbindelse med denne lov.

Jeg skal slutte med at glæde mig over, at vi nu har fundet en afslutning, hvad angår hele erstatningsspørgsmålet, og jeg vil takke de medvirkende partier for et fornuftigt arbejde. Jeg glæder mig meget til at få endeligt fremsat lovforslaget og få det vedtaget, og det vil ske hurtigst muligt.

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (FP):

Ministeren sagde: Jeg glæder mig over, at sagen nu har fundet sin afslutning.

Jeg tror også, det er den glæde, ministeren har higet efter i meget lang tid. Kunne denne sag dog ikke blive afsluttet? Skal vi dog høre mere om denne sag? Men jeg synes, måden, man har forsøgt at afslutte den sag på, har været yderst uheldig og mangelfuld.

Hele spørgsmålet om, hvorfor Fremskridtspartiet af alle partier skulle holdes ude af forhandlingerne og end ikke kunne få lov til bag efter at tiltræde teksten, har ministeren slet ikke kommenteret. Ministeren ville ikke kunne gøre det sagligt. Det er det, der er sandheden, og derfor lader ministeren være.

Sagen er, at i denne Boneloc-skandale er der ikke sket en eneste konsekvens. Der er ikke en eneste person, der er kommet til at stå til ansvar over for sine handlinger. Javel, man har givet Sundhedsstyrelsen en næse, og hvad så? Sagen er, at de pågældende medarbejdere stadig intet incitament har til andet end at fortsætte, som de hidtil har gjort.